

Sluttelig skal Udvalget ved dette Affnit bemærke, at Lovudkastet ikke indeholder nogen Regel om, naa ar Brandstiftelsen skal betragtes som fuldbyrdet. Motiverne oplyse (Pag. 348), at en saadan Bestemmelse er bleven anseet for umødbendig, da det formeentlig ogsaa uden en udtryffelig Udtalelse ifølge Forholdets Natur og de i §§ 276—278 brugte Udtryk maa antages, at Forbrydelsen ikke er fuldbyrdet, førend der er opstaaet Ild i den Gjenstand, hvis Antændelse indgjør Forbrydelsen, men at det paa den anden Side heller ikke dertil kan udfordres, at Ilden skal have grebet om sig og i større eller mindre Grad ødelagt Gjenstanden. Udvalget troer nu ei heller, at der efter den Opfatning af Forholdene, som har vundet en vis Fasthed i vort Retsliv ved Anvendelsen af Fr. 26. Marts 1841, der indeholder en udtryffelig Udtalelse i denne Retning, er stor Anledning til at frygte for Usikkerhed ved Benyttelsen af Udkastets Regler, men det har dog paa den anden Side ikke kunnet undlade at være opmærksom paa, at Udtryffene i §§ 276—278 „sætte Ild paa“ ogsaa fandtes i Landslovens Bestemmelser om Mordbrand, 6. Bog, Cap. 19, og at det forinden Fr. 26. Marts 1841 udkom, ingenlunde betragtedes som afgjort, at det hertil var nok, at der var kommen Ild i Gjenstanden, naar den dog ikke havde grebet noget om sig. Og da nu en saadan Anstuelse muligt ogsaa kunde vinde Styrke ved en Betragtning af Brandstiftelsens Væsen, som om dette maatte gjøre det nødvendigt, at Ildspaafattelsen havde medført virkelig Brandfare, men denne Anstuelse dog vistnok ikke kan billiges, har Udvalget anseet det for rigtigst at optage en Bestemmelse herom i Udkastet. Som Følge heraf stilles Forslag i det Væsentlige i Overensstemmelse med Fr. 26. Marts 1841 § 13 til en ny Paragraph, der formeentlig bør finde sin Plads foran Bestemmelsen i § 289. Til nægtsom Brandstiftelse udfordres der nemlig allerede nu, at der er foraarjaget Ildsvaadé (Endring Nr. 134).

Tredivte Capitel.

Om Handlinger, hvorved Skibbrud, Doversømmelse eller anden større Ulykke kan foraarjages.

Dette Affnit af Loven omhandler høist forskjellige Forhold, som imidlertid alle have det tilfælles, at der ved samme kan foraarjages vidtstrakt Ulykke, og som derfor ogsaa sædvanlig behandles i Forening under Benævnelsen af almueensfarlige Forbrydelser. Endel af dem staae naturligtvis i nære Forbindelse med Sundheds- og Sikkerhedspolitiet, men da Udkastet alene beskæftiger sig med saadanne Handlinger, der i vor Retsforfatning opfattes som vedkommende det egentlige Justitsvæsen, bliver der i Udkastet ikke Spørgsmaal om at behandle disse Forhold og Overtrædelse af de vedkommende Politiforskrifter og Foranstaltninger, som fra Dvirighedens Side maatte kræffes til Overholden af samme, uden forsaavidt der enten maatte være bevirket stor Skade, eller saadan vel endog har været tilfigtet. En Undtagelse herfra er det dog, naar § 285 sætter Straf for selve Anvendelsen af giftige Stoffer til Varer, der ere bestemte til Forhandling m. v., uden Hensyn til, om herved bevirktes nogen Skade (§ 285), men dette Forhold, som netop i den senere Tid har henledt den offentlige Opmærksomhed paa sig, tør vistnok paa Grund af sin store Farlighed fortjene at finde sin Plads i dette Affnit af Loven.

Capitlets §§ 280—84 omhandle saadanne Handlinger, som kunne bevirke Skibbrud eller anden Søskade (§§ 280 og 281), Doversømmelse (§ 282) eller Fernbaneulykker (§ 283). Der tages ved Forholdets Bedømmelse fornemmelig Hensyn til, om Ulykken har været tilfigtet, eller om Handlingen, skøndt i og for sig forsætlig, dog er foretagen uden saadan skammelig Hensigt (§ 283 om Fernbaneulykker lægger dog størst Vægt paa den bevirkede Skade selv eller paa Handlingens Farlighed i det enkelte Tilfælde), eller om Ulykken endelig er frem-